

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XV. De desiderio avantis animae.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Judaïci populi manibus fabricatam in terra, *in qua obses et captivus populus tuus detinetur*, quem cum Jesus ad aperiendum commoverit, venia abjecto non negabitur peccatori.

DE (RESPONSIONE PATRIS SUPER) INTERPELLATIONE FILII
AD PATREM PRO PECCATORIBUS.

HÆC est responsio Dei Patris : « Cor meum non sustinet ut a se peccatorem repellat. Sequor ergo tamdiu plurimos, quousque apprehendam eos. Quos in tam angusto conservo loco, quo me nullus consequi poterit intellectu. » Ad hæc anima Christi : « Hæc est mea dignitas, et sic ornata decore divinitas corona mea est, humanitas præmium meum. Spiritus Sanctus circumdedit me et sic deliciose transfluxit, ut nulla mihi similari vel attingere valeat creatura. Hoc modo sine intermissione sanctæ Trinitati omnes [de hora ad horam] offero peccatores, ne in profundum abyssi perpetuo demergantur. Illa vero juvenula, cujus uterus, dum de sinu Patris egrederer, meum fuit hospitium, est pudicitia defensatrix, tentatorum advocata, qui fideli timore sanctam reverentur Trinitatem. Judicium enim adhuc pendet in hujus Virginis bonitate. »

XV. DE DESIDERIO AMANTIS ANIMÆ.

« **O** NOBILIS aquila, o mansuetus Agnus, o ardor igneus, succende intima cordis mei; usquequo tam arida permanebo ! una morula gravis mihi est : una dies mille anni ante oculos meos sunt. Octo dierum spatium quibus alienus mihi fueris, pro inferno computo ; amanti enim tolerabilior est mors corporis quam ejus alienatio ab aspectu Creatoris. Philomela jubilat ad quod eam amor incensat, a quo eam impedit, mortem ei ingerit. Igitur, Deus omnipotens, intuere angustias cordis mei. • Cui respondit Spiritus Sanctus : « Præpara te, o nobilis juvenula ; dilectus tuus ad te venit

II. 3.

cum gloria. » Expavit ergo lætificata ex intimo et dixit : « Eia , fidelis legate , utinam , ut loqueris , properaret ad me ! ego tam vilis tamque sum infidelis , ut sine ejus præsentia requiem non inveniatur mens mea ; cum ipsum adesse sensero , et ex ejus amore refrigerium capio ; ex omni parte dolorem sustineo , tamen in hoc gaudeo , quod post ipsum mœrens curro. »

Dicit ei nuntius : « Oportet te purgare , pulverem aqua respergere , lectum præparare et flores in cubili spargere. » Respondit exul anima : « Cum purgo , erubesco ; cum profundo , ploro ; cum lectum sterno , spero ; cum flores colligo , amo ; cum Dominus meus advenerit , spontanea occurro : venit enim cum ipso dulcis symphonia , per quam moritur in me omnis carnis concupiscentia , ejusque melodia [adeo est omnis plena suavitas quod] elongat a me omnem cordis molestiam.

DE PATRE ET FILIO ET SPIRITU SANCTO, ET ANGELIS.

LINGUA divinitatis veridica locuta est in me verba virtutis magnifica , quæ suscepit parvula humilitatis meæ auricula . Lux quoque splendidissima oculis mentis meæ illuxit , in qua prospexi ineffabilem ordinationem , innumerabilem gloriam , et incomprehensibilia mirabilia . Vidi etiam singularem et amabiles contactus cum distinctione , et sufficientiam delectabilem ; in summo , magnam in cognitione disciplinam , fruitionem cum distributione , secundum virtutem capacitatis animæ diligentis . Conspexi etiam impermixtum gaudium , in societate unitatis , viventemque vitam æternitatis , sicut nunc est in sæcula sæculorum . Vidi præterea quatuor sagittas de nobilissimo ac fortissimo sanctæ Trinitatis arcu simul directas , per novem Ordines Angelorum quibus nec dives , nec pauper intactus remanet , sed omnes amabiliter vulnerantur . Sagitta divinitatis penetrat eos incomprehenso lumine ; amans Christi humanitas fraterna societate : Spiritus Sanctus tangit eos effluenti et æterna delicias ; indivisus Deus splendoribus eos satiat suæ mellifluæ speciei ; replens eos affluentia

dulcedinis spiritus oris sui. Aspexi etiam quomodo ambulat sine labore, sicut avis pennam non movens in aere, et quomodo pergunt, quo libet, cum anima et corpore, manentque in suo sine fine ordine. Vidi quomodo divinitas clangit, humanitas cantat, Spiritus Sanctus citharizat; quibus concinit omnis electorum chorus cum clangore, quorum mentes extenduntur in amore.

DE UBERIBUS VIRGINIS MATRIS ET VULNERIBUS JESU CHRISTI.

VIDI post hoc illud vas honorabile, quo Christus novem mensibus requievit cum corpore et anima, sicut permansurum est in sæcula. Cujus in novissimo magnificentior erit gloria, cum electi omnes conveniunt in patria. Vidi etiam qualiter Regina cœli stat in throno in Patris gloria, manifesta in omni virginalis dispositionis natura, corpusque ejus contemperatum et formatum in lucernam nobilem ipsius animæ præelectæ. Vidi que ejus ubera incorrupta plena lacte mellifluo, stillantia in honorem Dei Patris, pro dilectione hominis, qui omni quodam modo perfectior creatura est. Nempe mirantur angelicæ potestates, quod humanos super se intuentur principes exaltatos; [sicque omnino laudabile est nostrum genus plene hic adesse.]

Ad dexteram Dei Patris stat Jesus Redemptor noster, patentibus vulneribus, non alligatis, sanguine perfusis, ut Patris placeat justitiam quæ peccatoribus minatur vindictam. Nam quousque finem non habet prævaricatio super terram, tam diu vulnera Christi patebunt hiantia, sanguinea sine pœna. Post diem vero judicii induetur Christus alio vestimento, quod nisi per revelationem nescio an quis viderit. Tunc illa dilecta vulnera sanabuntur, eruntque ac si rosarum foliis sunt contacta, ibique videbuntur cicatrices amoris delectabiles, quæ in perpetuum non delentur. Tunc Creator omnem renovabit creaturam, ut non deficiat in æternum. Lingua [teutonica] mihi deficit, et latinum non cognosco; quidquid boni hic sonuit a me non prodiit, nec in me fuit. Verum canis, quantumcumque

vilis et stolidus, festinat ad dominum, panis buccella modica advocatus.

XVI. COMMENDATIO ET LAUS VIRGINIS MATRIS ET DE PRÆDESTINATIONE GLORIÆ EJUS ANTEQUAM NASCERETUR IN MUNDO.

I. 22.

DULCIS stilla roris incomprehensibilis Trinitatis de fonte veræ divinitatis respersa est super florem electæ virginittatis. cujus fructus est Deus immortalis, factus homo mortalis, qui est consolatio viva futuræ immortalitatis. Et ecce Redemptor noster factus est sponsus, et sponsa arsit ex aspectu [nobilis] vultus ejus. Ex summa virtute deficit a seipsa, in præclara pulchritudine cæcatur in seipsa, et in [maxima] cæcitate clarissime intuetur, in qua claritate [simul] vivens et mortua demoratur; cujus mors quanto diuturnior [tanto jucundior] vita, et quanto jucundius vivit, tanto amplius experitur. Hic quanto minoratur, tanto majus effluit; et quanto plus timet... tanto ditior efficitur, quanto pauperior est; tanto manet profundius, [quanto latius extenditur;] et quo potentior est, eo longanimior est et quo profundiora ejus vulnera sunt, eo ad pugnandum audacior invenitur. Quanto amabilior ei Deus præsens est, tanto altius nititur, et quanto clarius lucet ex refulgentia divina, tanto eidem lumini appropinquat. Mira res! Ista quanto plus laborat, tanto tranquillius quiescit, et quo plus comprehendit, eo facilius conticescit. Quanto altius clamat, tanto virtute Dei plusquam valet, operatur. Quanto delectatio sponsi crescit, tanto solemniores nuptiæ celebrantur; et quo osculum oris sapit dulcius, tanto se mutuo amicitius speculantur; et quo difficilius separantur, eo sponsi donis cumulatur; et quo magis expenderit, eo plus habet. Hæc quanto humiliter sponsum discedendo relinquunt, tanto citius redit; et quo calidior manet, eo facilius scintillat; et quo magis ardet, eo clarius lucet; et quanto laus Dei dilatatur, tanto ista avarior reperitur.